

Strasti a slasti s Gécou (2.2.2017)

Už je to šest let, co jsem podědila postaršího Gécu, tedy malého červeného Getze. Hned na začátku mi dal najevo, že si nepřeje, abych na něj používala dálkové ovládání, a já jsem to celou dobu respektovala. No, donutil mě k tomu, převít jeden, jak si možná pamětníci vybaví.

Loni se rozhodl, že se mu nelíbí ani centrální zamykání, a tak ho teď musím zavírat ručně. Zevnitř. Vzhledem k tomu, že po dávném ataku zlodějů je zámek u spolujezdce rozbitý a nejde klíčkem odemknout, stalo se moje autíčko téměř nedobytnou pevností.

Což mi předvedlo dnes ráno, kdy odmítlo nechat si odemknout dveře u řidiče. Já jsem zase odmítla byť jen uvažovat o jízdě MHD, takže jsem chvíli tančila s Gécou dávný tanec bump, a když ani poté dveře nepovolily, nasoukala jsem se napůl do auta dveřmi od kufru, otevřela si zevnitř zadní dveře a odtud si otevřela dveře přední. Pak jsem toho pacholka oškrábala a nabitá adrenalinem vyrazila do práce.

Stejně jako v úterý. I když tady za ten adrenalin Géca přímo nemohl. To jen já jsem si nemohla vzpomenout, kam jsem v pátek odstavila auto; v pondělí jsem ho nepotřebovala, takže stálo stále... někde. Jasně jsem si vybavila, že na obvyklých místech bylo všude plno, takže jsem ho odstavila kdesi jinde. Jenže hledej auto, byť bylo červené, když jsou všechna auta mohutně zasněžená. Ale asi to se mnou není ještě tak špatné, protože jsem Gécu nakonec našla, ometla, vysekala z ledu a dokonce i nastartovala.

Největší špinavost mi Géca provedl před dvěma lety v březnu. Odpoledne mělo být hezky, tak jsem vyrazila v takových šlupičkách na nohou a v sáčku, ale ráno bylo mrazivé a bylo potřeba oškrábat přední sklo. Mrskla jsem kabelku dovnitř na sedadlo spolujezdce, nastartovala, zapnula topení a šla škrábat. Aby se mi v autě udělalo hezky teploučko, zabouchla jsem dveře. Jenže ty se nějak zasekly, takže byly sice ne úplně dovřené, ale ani nešly otevřít. Myslím, že už jsem popisovala, jak jsem se bála od toho auta odejít, jak mi byla zima, jak jsem číhala na souseda, až se bude vracet s čerstvými rohlíky, aby mi dovolil od nich zavolat do práce, kde jsem navigovala kolegyni, aby vytočila z mé pevné linky číslo na Vaška. Protože v tom telefonu je na rozdíl ode mě uloženo v paměti. Nakonec trvalo asi dvě hodiny, kdy jsem mrzla venku, než Vašek přijel a z domova přinesl náhradní klíče. Byla jsem sice zmrzlá jako drozd, ale do

práce jsem jela s otevřenými okny, protože auto se mi mezitím vytopilo jako sauna. Možná ta otevřená okna byla chybou, protože jsem z toho nakonec onemocněla. Na dva měsíce.

Jak už jsem napsala, je to prevít, ale stejně ho mám ráda. Už je postarší a má své mouchy, stejně jako já, ale doufám, že to spolu ještě nějakou dobu vydržíme. Alespoň do té doby, dokud budu potřebovat jezdit do práce.

A doufám, že i potom taky.

(Povídání o dálkovém ovládní najdete [tady](#))

{fshare}